

Bilag 30

Dansk historisk Fællesforening. Formanden.

Viborg, den 18. april 1952.

Til folketingets udvalg angående forbrugsafgifter.

I lov nr. 436 af 19. november 1950 hedder det i paragraf 27, der angår afgift af papir, pap m. m.: „Toldbestyrelsen bemyndiges til at fritage for afgift: a. Papir, der anvendes til trykning af den periodiske presse med fagligt, herunder videnskabeligt, politisk og kulturelt stof med udpræget oplysende formål.“ Dansk historisk Fællesforening, der repræsenterer så at sige alle historiske foreninger og institutioner her i landet, herunder samtlige amtshistoriske samfund, kulturhistoriske museer, arkiver og forskellige videnskabelige institutioner, har i henhold til ovennævnte bestemmelse gennem Foreningen af danske Ugeblade, Fagblade og Tidsskrifter ansøgt tolddepartementet om fritagelse for papirafgiften. Som svar herpå modtog vi en skrivelse fra departementet, hvori det blev oplyst, at kun 3 af de 24 tidsskrifter, for hvilke der var søgt om fritagelse, kunne slippe for afgiften. Det hedder i departementets skrivelse: „Med hensyn til de øvrige af de i foreningens andragende af 23. august 1951 omhandlede historiske tidsskrifter tilføjes, at disse efter det hertil oplyste ikke udkommer med mindst to årlige numre og derfor ikke vil kunne få afgiftsgodtgørelse på det anvendte papir.“ Under en telefonisk samtale, jeg tidligere havde haft med hr. kontorchef Nalbandian, oplyste denne, at disse tidsskrifter ikke kunne fritages for afgiften, fordi de ikke faldt ind under begrebet periodisk presse, der i presseloven af 13. april 1938 er defineret på følgende måde: „Et skrift anses ikke for periodisk, medmindre det er bestemt til at udkomme mindst to gange årligt.“ Der er selvfølgelig ikke nogen som helst tvivl om, at departementets afgørelse er i overensstemmelse med de gældende love, men det synes dog på den anden side urimeligt, at så udprægede kulturvidenskabelige tidsskrifter, som der her er tale om, ikke kan fritages, fordi man tolker udtrykket periodisk på en, efter vor mening, vilkårlig måde.

De tidsskrifter, der udgives af de foreninger, der er tilsluttet Dansk historisk Fællesforening, og hvorfor vi søgte om fritagelse for afgift, indeholder årlig artikler på ialt ca. 245 ark, hvortil der bruges ialt 8 550 kg papir. Disse næsten 4 000 sider historisk litteratur skrives både af videnskabsmænd og af amatører. Honorarerne er som regel ganske små, 3, 4 eller 5 kr. pr. side, og det er således et arbejde, der gøres uden tanke på økonomisk gevinst, kun for at yde en kulturel eller videnskabelig indsats. De historiske samfund og institutioner, som står bagved udsendelsen af disse tidsskrifter, fører i øjeblikket en hård, ja, næsten håbløs kamp for at holde disse i gang. Papirpriserne er i de senere år steget meget stærkt, og udgifterne til selve det typografiske arbejde er stadig blevet større. De fleste redaktioner har været nødt til at skære omfanget af tidsskrifterne ned, og hvis det ikke lykkes at bringe udgifterne ned, vil det blive nødvendigt at fortsætte med nedskæringen. Jeg ved, at jeg taler på samtlige foreningers vegne, når jeg siger, at papirafgiften under disse omstændigheder føles som en uretfærdighed. Spørgsmålet har gang på gang været drøftet på vore møder, og fra alle sider er der givet udtryk for, hvor uforstående man står overfor, at disse rent kulturelle og videnskabelige tidsskrifter ikke er blevet fritaget for papirafgiften. Det er derfor min indtrængende bøn til udvalget, at den nye lov om afgifter udformes på en sådan måde, at vore kulturelle og videnskabelige tidsskrifter bliver fritaget for papirafgift, enten de udkommer een, to eller flere gange om året. For staten vil det